

Forfatter: Ulfeldt, Leonora Christina

Titel: Udrag fra Leonora Christinas franske Selvbiografi oversat til dansk

Citation: Ulfeldt, Leonora Christina: "Jammers Minde og andre selvbiografiske Skildringer", i Ulfeldt, Leonora Christina: *Jammers Minde og andre selvbiografiske Skildringer*, udg. af JOHS. BRØNDUM-NIELSEN ; C. O. BØGGILD-ANDERSEN , Rosenkilde og Bagger, 1949, s. 15. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-leonora01-shoot-idm140124514050176/facsimile.pdf> (tilgået 18. oktober 2021)

Anvendt udgave: Jammers Minde og andre selvbiografiske Skildringer

Adelen og især Beskyldningen for ikke at kunne forvare hos sig, hvad man sagde ham i Hemmelighed; det var let nok for ham at bilægge Trætten. Hendes Broder svarede aldrig at ville gaa fra, hvad han havde sagt, og at han vilde agte Holsteneren for en Niding, hvis han ikke trakterede Bielke som en Skælm.

Kortelig at melde: Herremanden fra Holsten gik saa vidt, at han nødte Bielke til at sende ham en Udfordring. Bielke blev stukket ihjel af den anden med vor Dames Broders Kaarde, noget, som hun først siden hen fik at vide. Ved Middagstid, da Bielke var dræbt om Morgenen, kører vor Dame til Slottet for at besøge sine smaa Tvillingesøstre; hendes Broder befandt sig der og kom hende i Møde leende af fuld Hals uden at sige andet end: „Ved I, at Rantzau har ihjelslaaet Bielke?“ Svar: „Nej, derom ved jeg intet, men vel, at I har dræbt ham. Rantzau kunde ikke gøre mindre end at forsvare sig, men I har givet ham Kaarden i Hænde.“ Hendes Broder sætter sig, uden at svare hverken Bu eller Bæ, til Hest, rider sporenstregs for at søge sin Svoger, som er i Samtale med vor gamle Mand¹, beretter ham, at han er Skyld i Bielkes Død, og at han havde handlet saaledes, fordi han havde forstaaet, at hans Søster elskede denne; han troede ikke, hans Svoger var saa blind, at han ikke havde bemærket det. Vor unge Frues Mand tog ikke disse Ord op, som den anden havde formodet; han sagde: „Var I ikke hendes Broder, vilde jeg slaa denne Dolk (som han viste ham) i Eders Bug; hvad Aarsag har I til at tale saa?“

Vor unge Fusentast blev noget betuttet og vidste ikke, hvad han skulde sige, saa nær som at Bielke var alt for fri i sin Tale, og at han ikke lod se nogen Respekt; dette var et sandt Tegn paa Elskov. Til Slut, efter nogen Snak paa den ene og den anden Side, beder vor Dames Broder, at intet Ord maa blive berettet til hans Søster. Ikke saa snart kommer hun hjem til sig selv, før hendes Mand fortæller hende alt i Nærværelse af vor gamle Mand, og befaler hende at lade, som hun intet vidste. Dette var

¹ Dr. Otto Sperling d. æ. (Se S. 314). Saaledes betegnes Sperling ogsaa i det følgende.